

tillade mig at yttre, at, efterat den af ham ved første Behandling fremsatte Tankke ikke var bleven optagen af noget Medlem i det nedsatte Udvalg, og efterat han derefter hellerikke selv havde fundet sig foranlediget til at stille noget Forslag i saa Henseende, tror jeg ikke, at det kan undre ham, at jeg som Ordfører for Udvalget ikke har fundet mig foranlediget til at forbyde mig nærmere i denne Sag. Naar jeg bemærkede, at det forekom mig, at Udførelsen af hans Tankke vilde have Vanskelighed, da mente jeg naturligtvis ikke dermed, at, dersom tydelige og klare Bestemmelser i den Retning vare blevne givne, den dog ikke skulde lade sig udføre. Min Mening var kun den, at jeg nærede nogen Tvivl, om denne Tankke let vilde lade sig formulere i Bestemmelser, som praktisk vilde kunne svare til dens Hensigt. Men som sagt, jeg tror ikke, det vilde være rigtigt af mig at forbyde mig nærmere i denne Sag, saaledes som den hidtil har foreligget. — Med Hensyn til Mindretallets Forslag under Nr. 17 har jeg Intet at sige til, hvad jeg sagde igaar. Det er for Udvalgets Flertal en Sag, som synes at være af den allerhøieste Vigtighed, at Regnskabssterminen er den samme for alle Sparekasser og, som jeg sagde, skal der være en fælles Regnskabsstermin, kan det upaatvivelig ikke være nogen anden end den 31te December. Jeg finder det bemærket i den statistiske Beretning om Sparekasserne for 1874, at den største Del af de nuværende Sparekasser afslutte den 31te December, mange dog tidligere, nemlig den 11te December, andre ind i det næste Aar. Der er altsaa Sparekasser, der endog afslutte selve Terminsdagen; saameget mindre synes der mig at kunne være nogen Vanskelighed for at foretage Afslutning den 31te December. — Med Hensyn til Mindretallets Vædringsforslag under Nr. 18 skal jeg alene bemærke, at det er forekommet os, at der ikke har kunnet være nogen aldeles tilstrækkelig Grund til at fastsætte andre Regler med Hensyn til Vædringen af en Sparekasses faste Eiendomme end med Hensyn til de andre Aktiver, den eier, navnlig ikke at lægge den Maalestof til Grund, som man dog ellers ikke ansætter, nemlig hvormeget der kunde laanes paa vedkomende Aktiv. Foraauidt saadanne faste Eiendomme ere overtagne af en Sparekasse for Gjæld, ville de jo i Almindelighed være overtagne af Sparekassen ved en Dvangsauktion til det højeste Auktionsbud, og det vil utvilsomt i Almindelighed være en ganske passende Sum, til hvilken et saadant Aktiv vilde kunne opføres, der paa denne Maade er udfundet. Dersom det er en Bygning, som Sparekassen selv har bygget, hvorom det dreier sig, navnlig for der at have sine Kontorer, kan det vel være, at det undertiden vil være for høit, hvis den opføres med den hele Sum, som den har kostet. Men derfor hedder det jo ogsaa i § 2 f, saaledes som den er affattet, at, hvis der

er nogen Grund til at antage, at et Aktiv har en ringere Værdi end den, hvorfor det er erhvervet, skal det ansøges til det ringere Beløb. At det derimod skulde nedsættes til det Beløb, som er det højeste, som kan erholdes laant af Umyndiges Midler i Eiendomme, det have vi ikke skønnet, at der kunde være tilstrækkelig Grund til at fastsætte. — Endnu skal jeg kun gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til § 2 g. Jeg tror, at det af en æret Nigsdagsmand blev betvivlet, om det var rigtigt, at vi havde tilføiet Ordet „Interessenter“ i den Parenthes, der slutter sig til Bestemmelsen om det særlige Tilsyn. Naar her er brugt Udtrykket Interessenter, er dette ikke brugt i Betydning af Ordet „Indskyderne“. Udvalget har overhovedet i hele Loven forandret Ordet Interessenter til Indskydere, et Udtryk, som man egentlig tror er korrekttere, fordi selve Indskyderne som saadanne ikke egentlig ere virkelige aktive Interessenter i Kassen. Her have vi derimod brugt Ordet Interessenter for derved at antyde den Mulighed, som er en Virkelighed ved adskillige Sparekasser, nemlig at der kan være givet visse Indskydere en særlig Ret som Aktiehavere eller Signende i Sparekassen, og som Saadanne kan der være givet dem en særlig Stilling. Det er disse Bemærkninger, som jeg for Diebliffet skal indskrænke mig til.

Claudi: Med Hensyn til den igaar af det tredie Medlem for 5te Kreds (Dyenhøll) gjorte Bemærkning i Anledning af, hvad jeg havde yttret med Hensyn til den forestaaende Forandring i Lovforslagets § 2 d ved Vædringsforslaget Nr. 8 angaaende Anbringelse af Sparekassens Midler, skal jeg tiltaa, at jeg aldeles ikke har tænkt paa, hvilke Udgifter der vare forbundne med Optagelsen af en lovlig Vædringsforening efter Loven af 19de Martz 1869, og det har jeg saa meget mindre, som der, saa vidt mig bekendt, ikke er Mangel paa Ansøgere om Laan af Umyndiges Midler eller offentlige Stiftelses Midler, naaget der ogsaa der skal optages en lovlig Lagationsforening. For Fordeieendomme, der ikke ere over en Lønde Hartorn, og for Bygninger til Brandsforsikringssum af ikke over 4,000 Kr. nedsættes jo Vædringsmændenes Diater til det Halve. Hvorfor jeg drog Vædringsforslaget Nr. 8 frem, var, fordi det forekom mig besynderligt, at Staten, naar den til Sikkerhed for Sparekassens Interessenters Indskud tog Ordningen af Sparekassesevesenet i sin Haand, saa for Midler, der tilhørte Sparekassen, forlangte en anden eller mindre Sikkerhed end den, som Staten forlanger for Midler, der tilhøre Umyndige eller offentlige Stiftelser. Det forekommer mig endnu, at der er noget Besynderligt deri. Men imidlertid er jeg ingenlunde umedgjørlig i det Stykke. Jeg er villig til at erkjende, at Indenrigsministeriet i Vedtægten kan give fuldt betryggende Regler